

Dejan Vošić

Beograd novog doba

-Beogradske priče-

IV izdanje

AKADEMSKA MISAO

Dejan Voštic
BEOGRAD NOVOG DOBA
– Beogradske priče –

IV izdanje

Izdavač
Akademska misao

Lektura i prelom
HERAedu

Dizajn korica
Marijana Knežević

Štampa
Akademska misao, Beograd

Tiraž
1000

ISBN 978-86-7466-978-5

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
COBISS.SR-ID 123014665

www.akademska-misao.rs
office@akademska-misao.rs

Mesto i godina izdanja: Beograd, 2023.

© 2023, Akademska misao, Beograd

NAPOMENA: Fotokopiranje ili umnožavanje na bilo koji način ili ponovno objavljivanje ove knjige – u celini ili u delovima - nije dozvoljeno bez prethodne izričite saglasnosti i pismenog odobrenja autora i izdavača.

S a d r Ź a j

Čovek sa psom	7
Pivnica <i>Šindra</i>	17
Izlaz	29
Devojčica iz Ikee	41
Milanko	51
Gospodin sa ružom	59
Karma	69
Pedofil	77
Rijaliti	85
Duet sa Ade	95
Strah	105
Wellness centar	113
Bogojavljenjska vodica	123
Trgovci zdravljem	133
Ljubav na Instagramu	147
Kolaps	159
Korona	167
Epilog	175
Zahvalnica	179

Beograđanima

Čovek sa psom

Uzeo je povodac, stavio mu oko vrata i polako su krenuli u noćnu šetnju. Izašli su iz zgrade i krenuli uobičajenom rutom. Noć je bila prohladna, pomalo memljiva. Duvao je slabašni vetar, razbacujući opalo lišće što im se našlo na putu.

Uglavnom je voleo kasne noćne šetnje, posle ponoći, jer tada nije bilo nikog na ulici. Nije voleo buku, galamu niti bilo kakve konfliktne situacije koje bi mu remetile unutrašnji mir. Uživao je u svakom trenutku šetnje sa svojim psom.

„Mama, mama, eno ga opet onaj čovek sa psom!“, povikala je mala Tijana dok je rukom pomerila zavesu u svojoj sobi.

Tamara, njena majka, polako je prišla prozoru i ugledala čoveka koji je išao ulicom. Imao je dugi tamni kaput, kapu koja mu je padala po leđima i dugački štap koji je uvek držao u levoj ruci. S desne strane je šetao njegov pas. U Ulici Bože Baucala na Petlovom brdu nije bilo uvek rasvete, pa je jedan deo ulice gde su živeli bio neosvetljen. Zbog toga nije mogla jasno da vidi njegovo lice. Delovao joj je zastrašujuće u tom polumraku.

„Dragane, zovi policiju!“, pozvala je glasno svog supruga koji je sedeo u dnevnoj sobi.

Dragan je prišao, stao pored nje i pogledao u njihovom pravcu. I čovek i pas su mirno išli polumračnim

Pivnica *Šindra*

„A šta da radim, kada odu prijatelji moji...“, pevačev prodorni glas je uz zvuke gitare odzvanjao pivnicom *Šindra* koja se nalazila na Zelenom vencu.

Iako pomalo zapuštena, imala je neki šarm prošlih vremena. Konobari su bili *old school* i svojim nenametljivim pojavama bili deo te atmosfere. Osećao se duvan, pomalo i pivska isparenja iz buradi koja su se nalazila blizu šanka. Pevač je sa gitaristom stajao na improvizovanoj bini, postavljenoj na sredini lokala, blizu ulaznih vrata, odakle je imao odličan pogled na goste.

Te večeri svi stolovi su bili puni. Svi su bili neka-ko zauzeti sobom i retko ko je obraćao pažnju na pevača i njegove pesme. Osim jedne osobe. Ahmet, dete od 12 godina, romske nacionalnosti, redovno je dolazio u *Šindru* kada je bilo veče rok muzike. Iako mu nisu bile poznate sve pesme, među kojima je bilo onih koje su nastale pre više do 30 godina, one su u njemu budile neku posebnu, samo njemu znanu emociju. Činile su ga srećnim. I bio je srećan. Sam, ali srećan. Išao je od stola do stola ne bi li malo oraspoložio goste i podigao atmosferu, ali njegovi dobronamerni gestovi nisu uvek nailazili na odobravanje:

„Beži, bre, mali, nemoj da smetaš! Vidiš da pijemo!“, osorni glas kamiondžije koji je sedeo u društvu prijatelja u dnu pivnice vratio ga je u realnost.

Izlaz

„Uh, biće teško.“

Pomislio je u sebi dok se pripremao za put u manji gradić na sastanak sa predstavnicima velikog evropskog festivala. Oduvek je maštao o tome da ostvari saradnju sa timom tako značajne manifestacije, a danas mu se ta želja ostvaruje. Iako ima oko 40 godina, nije prestao da sanja, da mašta i jedino su ga snovi držali budnim u ovim turobnim, ponekad i isuviše teškim vremenima.

Nameštao je košulju, gledajući se u ogledalo. Delovao je pristojno i pored velike krize koju je imao u proteklih nekoliko godina. Nije hteo da izgleda zaražano, nije želeo da primete bedu koju je prošao.

„Smiri se, smiri se!“ ponavljao je u sebi kao neku mantru ne bi li se opustio. Posle svega što mu se izdešavalo, bio je isuviše napet jer je osećao da bi sklapanjem ovog posla uspeo da reši mnogobrojne probleme koji su ga mučili.

Dobro je osetio na svojoj koži šta je *sade sati*. A smejao se kad ga je prijateljica koja se bavi astrologijom upozoravala na period od 7,5 godina tuge, tame i velikih izazova koji mu predstoje kada Saturn bude prelazio preko njegovog natalnog Meseca, jer tada pravi senku nad čovekovom ličnošću i karakterom. Njemu su sve te njene astrološke ideje delovale nekako isuviše nerealno. Rečeno mu je i da *sade sati* nagrađuje one koji su u prethodnom periodu radili ispravne stva-

Devojčica iz Ikee

U Ikeu je uvek dolazila u isto vreme, oko 14 h. Nije imala porodicu, nije imala nikog. Živela je u maloj, oronuloj kući blizu auto-puta. Majka joj je umrla pre pet godina, a otac ju je napustio prošle godine. Morala je da nauči da živi u samoći.

Ikea joj je predstavljala jedinu oazu gde je mogla osetiti toplinu doma. Duh Švedske joj je podstakao maštu da razmišlja o nekom boljem životu, iako je njena realnost bila mnogo drugačija. Nije imala mnogo garderobe, pa je uvek dolazila u smeđoj dugačkoj jakni, bleđim farmerkama i teget ili crnom džemperu. Ali, bila je vesela. Niko nije mogao ni da nasluti njenu tešku sudbinu.

Kada je dolazila, uvek je osećala unutrašnju radost što će moći da bude u toplom prostoru, što će moći da popije besplatnu kafu ili čaj i pojedje Ikeine proizvode koji su na degustaciji. Za hranu se teško snalazila, pa je u Ikei uvek uzimala ostatke hrane od ljudi koji su ostavljali poslužavnike na stolovima. Tako je uvek imala pun ranac hrane koju je koristila do sledećeg dana i narednog dolaska.

Volela je da prođe kroz svako odeljenje robne kuće, jer je to bilo njeno bekstvo od teške sudbine i siromaštva u kom se nalazila.

„Bože, kako bih volela da imam ovaj divni nameštaj, da imam svoj pravi dom“, razmišljala je dok je razgledala krevete.

Milanko

Još kao dete, Milanko je voleo da eksperimentiše sa garderobom. Crtao je i prekrajao razne tkanine i znao da je da će jednog dana da se bavi modnim dizajnom. I da će biti uspešan.

Počeo je sa ženskim haljinama. U polutama svoje sobe crtao je i kreirao haljine sofisticiranog stila i modernog dizajna. Imao je jasne vizije toga šta hoće i kako koji model treba da stoji na ženi. Dizajniranje mu je išlo brzo i lako. Ali, njegova porodica nije bila oduševljena ovim interesovanjem. Nisu podržavali njegovu želju da bude kreator, bojeći se podsmeha okoline. U to vreme nije se blagonaklono gledalo na taj poziv. Kreatori su bili cenjeni, kao zanatlije i krojači, ne kao umetnici.

Međutim, niko nije znao njegove sklonosti ka muškom polu i njegovu opsednutost muškim telom, iako je voleo da kreira za žene – ženska moda pružala mu je neograničene mogućnosti kreativnog izražavanja. Opet, odabrao je da se bavi ženskom odećom ne bi li prikrio svoje tajne sklonosti.

Godine su prošle i došao je momenat kada je Milanko morao da se odluči kojim životnim pozivom treba da se bavi. Na prijemnom ispitu se pokazalo da nije uspeo da upiše smer ženske već muške mode. Sa jedne strane, to je potajno i želeo. Želeo je da gleda muška tela, da ih dodiruje dok imaju probe. Želeo je da bude u tom svetu.

Gospodin sa ružom

Stajao je na autobuskoj stanici linije 56 u smeru ka gradu. Posmatrao je nebo i sunce koje mu je obasjavalo lice. Osećao je kako ga po staračkoj koži miluju sunčevi zraci. Uživao je.

„Mama, eno ga opet onaj čika sa ružom! I opet u onom odelu!“, dečak je šapnuo na uvo svojoj majci da ga niko ne čuje.

„Tiše, Nemanja, čovek ide svojim poslom“, odgovorila mu je majka, dok su polako prilazili nadstrešnici stanice.

Kao i njenom sinu, i njoj je bilo čudno što ga viđaju treću nedelju uzastopno, u istom odelu i sa ružom u ruci. Ličio je na njenog pokojnog oca, koji je skoro otišao na bolje mesto nego što je ovaj svet. Mnogo je patila, jer je njegovim odlaskom izgubila sigurnost i mir koji joj je pružao. Sada toga više nije bilo. Ostala joj je samo praznina.

Posmatrala ga je. Delovao je otmeno, a ruža koju je uvek držao u levoj ruci činila ga je dostojanstvenim. Imao je svetlobraon odelo, belu košulju i tamnobordo kravatu ispod dugačkog sivog mantila. Crne cipele su bile elegantne, iako malo pohabane. Vodio je računa o frizuri, koja je bila uredna i sa razdeljkom sa desne strane. Gledao je u nebo, sa blagim poluosmehom.